

Gilda TEODORESCU:

„Sunt fidelă prin structură...”

Dacă spui „Gilda de la Teatrul Mic“, nu e iubitor de teatru să nu știe cine este... („iubitor de teatru“ însemnând: artist, critic și spectator). Dacă te gândești bine, constăți că nici nu-i cunoști numele. Doar prenumele. Dar este suficient... Pentru că nu poți să-ți închipui existența Teatrului Mic fără ea. Gilda este, oficial, organizator de spectacole sau, mai pompos, *șef serviciu marketing*. De fapt, este omul bun la toate, omul pe care-l găsești întotdeauna la datorie, gata să găsească locul cel mai vizibil pentru un afiș sau să stingă micile (sau marile) neînțelegeri dintre artiști. O găsești, la intrare, înainte de fiecare reprezentație. O găsești, adesea, și după căderea cortinei. Întotdeauna mai rezolvă ceva. Pentru că, într-un teatru, rămâne mereu câte ceva de rezolvat. Gilda Teodorescu a petrecut 50 de ani în teatru. Dar nici timpul, nici bolile nu au doborât-o. Este aceeași femeie energetică, frumoasă și foarte optimistă.

Marinela Țepuș: *Cum s-a întâmplat să ajungi în teatru?*

Gilda Teodorescu: Am avut șansa de a face parte dintr-o familie în care teatrul ocupa un loc privilegiat. Tata era avocat, mama era profesoară, însă teatrul era pentru noi ca mâncarea și ca somnul. Cred că primele amintiri din copilărie sunt legate de spectacole. La șase ani și jumătate, vedeam *Hamlet*, în care rolul

titular era interpretat de către unchiul meu, Valeriu Valentineanu. În acele zile, jucau acest rol, „la concurență”, trei mari actori: George Vraca, George Calboreanu și V. Valentineanu. Firește, pentru mine, la vremea aceea, conta doar faptul că puteam să-l văd pe „nenea Valerică” pe scenă, „îmbrăcat frumos”, altfel de cum era când venea pe la noi... De fapt, mai existau încă doi actori în familie: mătușa Angela Teodorescu și unchiul George Demetru și bineînțeles că mergeam, împreună cu mama și cu tata, să-i vedem și pe ei pe scenă... Și nu numai. Atunci când ne întâlneam, se vorbea mai ales despre teatru, așa că scena m-a „bântuit” chiar de la început. Până și numele Gilda, mi-a fost dat de către nașul meu de botez, marele tenor Dinu Bădescu, după cunoscuta eroină din *Rigoletto*.

M.Ț.: *Cu asemenea rubedenii, nu era firesc să vrei urci și tu pe scenă?*

G.Ț.: Ba bine că nu! Cum am terminat liceul, am dat concurs la Ansamblul de Cântece și Dansuri al Capitalei și, la scurtă vreme, am devenit „dansatoare profesionistă”. Am rămas patru ani, dansând în numeroase spectacole prezentate la sediu și în turnee... Dar având unele probleme medicale, a trebuit să renunț la dans...

M.Ț.: Dar nu și la scenă...

G.Ț.: Exact. M-am angajat, în 1958, „figurantă” sau „corp ansamblu”, cum se mai spunea pe atunci, la Teatrul Tineretului, care funcționa în sediul actualului Teatru de Comedie. Am avut, în acea perioadă, chiar și mici roluri cu „vorbe” în spectacole precum *Înșir-te mărgărite!*, *Print și cerșetor*, *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, *Logodnicul de profesie se însoară*. Ultima producție mi-a „procurat” și un soț, în persoana actorului Nicolae Motoc, un june-prim care m-a cucerit, determinându-mă să fac și acest pas.

În 1960, s-au format trei teatre: Teatrul pentru Copii și Tineret (actualul Teatrul Mic – *n.n.*), Teatrul de Comedie, preluat de către Radu Beligan, și Teatrul „Ion Vasilescu”. Am ajuns la ceea ce avea să se numească Teatrul Mic, ocupându-mă de tot ceea ce reprezenta imagine: afișe, programe... Eram referent. Dar mai făceam și altele... Am avut parte de 11 directori. De la Radu Penciulescu și, mai ales, de la Dinu Săraru am învățat să fac ceea ce fac. De altfel, acesta din urmă mi-a propus să devin organizator de spectacole. La început, nu mi-a prea plăcut, însă, pe urmă, m-am obișnuit cu alergătura...

M.Ț.: Mai ales că te ocupai, în continuare, și de imaginea teatrului...

G.Ț.: Așa e. Amuzant este faptul că acum nu ne mai numim „organizatori de spectacole”: suntem „impresari”! Și mai pompos, s-ar putea spune că „facem marketing teatral”... De fapt, mă simt ca Monsieur Jourdain din *Burghezul gentilom*, care află, pe la 40 de ani, că „face proză” fără să știe...

M.Ț.: Ce face, în fond, organizatorul de spectacole, sau impresarul, sau directorul de marketing?

G.Ț.: Apreciază, cu „marfa” care i se pune la dispoziție, ce și când se poate programa la sediu sau în deplasări. Și sigur că un spectacol se poate programa în funcție de genul piesei, de autor, de regizor și, mai ales, de capetele de afiș. Secretul succesului unui teatru constă în valoarea și omogenitatea trupei, în repertoriul abordat și, de cele mai multe ori, în talentul și ingeniozitatea regizorilor. Publicul trebuie privit diferențiat și trebuie ținut cont de așteptările și preferințele sale. Dintre directorii pe care i-am avut, cel mai bine știau aceste lucruri Radu Penciulescu și Dinu Săraru.

M.Ț.: *Ce trebuie făcut pentru ca un spectacol să ajungă în atenția publicului? Nu mai există sisteme de abonamente, oamenii nu mai pot fi aduși „în masă” la teatru, din cauza costurilor nu se mai organizează turnee...*

G.T.: Așa e. Mergem prin țară doar când suntem invitați la vreun festival și ni se plătesc toate cheltuielile. De aceea, activitatea noastră se desfășoară mai ales la sediu. În anii din urmă, datorită exploziei informaționale și de divertisment, trebuie să alegem până și zilele și genul spectacolelor pe care le putem programa. Publicitatea constituie un factor principal de atragere a spectatorilor spre sălile de teatru. Nu-i deloc ușor să alegi canalele media prin care să informezi potențialul public de activitatea teatrului tău. De mult, afișul și ziarul nu mai sunt suficiente. Televiziunea devine cel mai important mijloc de informație, numai că prezența pe micul ecran este extrem de costisitoare.

M.Ț.: *Ce te-a legat atât de puternic de Teatrul Mic? Știi că, după 1990, ți s-a propus să te muți la Teatrul „Nottara”... Sunt sigură că ai mai avut și alte propuneri...*

G.T.: Sunt fidelă prin structură... Când cunoști oamenii, cu bune și cu rele, nu-ți mai vine să-i părăsești. Teatrul a devenit casa mea. Aici m-am și căsătorit. Ce să caut eu în altă parte?! În alt loc, cu altă lume, cu alte obiceiuri. Nici nu mai sunt așa de tânără. Cât mai pot, rămân aici.

M.Ț.: *Știi că, dintotdeauna, petreci foarte mult timp în teatru. Cum s-a împăcat această viață dăruită teatrului cu cea particulară? Cât timp ți-a mai rămas pentru tine, pentru familie?*

G.T.: Nu prea ai cum să-ți îndeplinești și atribuțiunile de soție, de gospodină și, eventual, de mamă, și pe cele de bun impresar sau de organizator de spectacole. Poate, de aceea, familia mea se află în teatru care a și devenit prima mea casă. Locuința este locul unde mă aflu mai rar. Adevărații mei prieteni, aproape ca niște rude, sunt actorii, dar și tehnicienii, personalul de sală și funcționarii de la birouri...

Căsnicia cu Nicolae Motoc a rezistat zece ani, poate și pentru că, la vremea aceea, mă ocupam mai mult de secretariatul literar și eram ceva mai liberă. Până la urmă s-a destrămat, probabil și pentru că activitatea în teatru devenise prioritară față de îndeletnicirile casnice.

M.Ț.: *Spui asta cu regret?*

G.T.: Nu. Este o constatare târzie...

M.Ț.: *Nu ai avut regrete că ai părăsit cariera artistică?*

G.T.: Regrete? Da, am avut... Dar astea nu m-au împiedicat să iubesc teatrul... Regretele m-au legat și mai mult de ceea ce fac...

M.Ț.: *Ai amintiri frumoase?*

G.T.: Nenumărate. Atâtea turnee, atâtea spectacole, atâția regizori, atâția actori! 50 de ani – o viață petrecută alături de ei, gândește-te numai... Mulți au dispărut... Locul lor rămâne gol... Și în teatru, și în mine... Cine l-ar mai putea „înlocui” pe Ștefan Iordache în *Alex și Morris*?

M.Ț.: *Cum arată o zi de lucru pentru tine?*

G.T.: Ca zilele oricărui om. Începe cu o cafea. Am și un birou bine dotat, dar și un loc la îndemână, în prelungirea garderobei... Acolo, aproape de garderobă, mă găsește toată lumea. Comunic, rezolv treburi. Câte nu se pot face într-un teatru!!! Numai să vrei!

M.Ț.: *Este vreo diferență între artiștii „de modă veche” și cei de „tip nou”?*

G.T.: Mai sunt puțini dintre cei de „modă veche” – Mitică Popescu, Valeria Seciu. Ștefan Iordache s-a dus. Ei încă mai vin cu o oră înainte de spectacol, se reculeg, se pregătesc de reprezentație. Cei tineri se grăbesc în toate. Cei mai vârstnici au un mare respect pentru scenă, pentru colegi, pentru public. Cei tineri vor succesul, pe tot

dintr-o dată dacă s-ar putea... E drept, sunt și tineri de respirație lungă. Dar mai puțini. Însă teatrul va exista mereu! Eu nu știu cât o să mai rămân...

M.T.: *Cum adică?*

G.Ț.: Ce vrei, am 50 de ani de teatru și 70 de viață!

M.T.: *Ești tânără în spirit, ești „bărbată”!!!*

G.Ț.: Am fost și bolnavă... Puțină lume știe... În 1981, m-am operat de cancer la sân...

M.T.: *Și totuși ai continuat să slujești teatrul...*

G.Ț.: Fără el, mă tem că nu aș mai fi... Le sunt recunoscătoare colegilor de acum că mă mai îngăduie în preajma lor... Și, mai ales, celor doi directori, Florin Călinescu și Mihai Dinvale. E mare lucru să considere că mai e nevoie de colaborarea unei femei de 70 de ani...

M.Ț.: *E nevoie de experiența ta, de tenacitatea ta... Pe urmă, îi slujești pe cei de azi cu aceeași credință și devotament ca și pe cei de acum 50, 40, 30... de ani...*

G.Ț.: Nu simt că fac asta. Muncesc alături de ceilalți și atât. Am zile mai bune și mai proaste... Ca fiecare om.

Interviu realizat de Marinela ȚEPUȘ

